

ROZEZNÁVÁNÍ DUCHŮ (Discernment of Spirit)

kázáno 8.3. 1960 ve Phoenixu v Arizoně

S jistotou víme, že ve dni soudu budeme této generaci postaveni tváří v tvář. My jako kazatelé budeme soudci a lidé, k nimž jsme mluvili, rozhodují o svém věčném místě určení svým postojem ke slovu, jež jsme jim přinášeli.

Proto Pane, budeme v onom dni soudit tuto generaci, které jsme kázali. Ó Bože, Otče, prosíme v Ježíšově jménu, nedopusť, abychom řekli nějaké převrácené slovo. Dej ať jsme upřímného srdce a otevřené mysli, abychom přijali Tvé věci a abychom po dnešním dni byli schopni jít lépe vyzbrojeni na svá rozličná pole působení, protože jsme se dnes ráno s Tebou potkali.

Dej to, Pane. Buď prosím naším řečníkem, naším uchem, naším jazykem a naší myšlenkou. Kéž by bohoslužba mého srdce, mé myšlenky, vše, co je ve mně a v těchto mých bratrech a sestřích, bylo před Tebou příjemné, o Pane, abychom tak byli naplněni Tvým Duchem a prodchnuti Tvou přítomností zde, aby ten prostor – ne ale jen ta budova v níž nyní sedíme, ale i obydlí, v němž žijeme – se stalo oblakem slávy Boží. Kéž bychom dnes ráno odtud šli naplněni Duchem svatým tak, abychom se více než kdy jindy snažili přinést toto poselství umírající generaci, v níž žijeme. Vyslyš nás Pane a mluv k nám skrze Své slovo, neboť o to prosíme ve jménu Tvého Syna a našeho Vykupitele, Ježíše Krista. Amen.

Chtěl bych dnes ráno přečíst z Písma text, jenž nalézáme v Žalmu 105. Přečetl bych jen jednu část. Vidím, že mnozí z vás, kteří si tyto texty poznamenali, jsou kazatelé. Je dobré číst Slovo. V kolik hodin bývá obvykle bohoslužba ukončena? Asi ve 12 hodin, říkáte? Děkuji.

Oslavujte Pána, ohlašujte jméno jeho, oznamujte mezi národy skutky jeho. Zpívejte jemu, žalmy prozpěvujte jemu, rozmlouvejte o všech divných skutcích jeho. Vesel se srdce těch, kteříž hledají Pána.

Hledejte Pána a síly jeho, hledejte tváři jeho ustavičně. Rozpomínejte se na divné skutky Jeho, kteréž činil, na zázraky jeho a na soudy úst jeho.

Símě Abrahamovo, služebníka jeho, synové Jákobovi, vyvolení jeho, oni jest Pán Bůh náš, na vsí zemi soudové Jeho. Pamatuje věčně na smlouvu svou, na slovo, kteréž přikázal až do tisíce pokolení. Kteréž upevnil s Abrahamem a na přísahu svou učiněnou Izákovi. Nebo ji utvrdil Jákobovi za ustanovení, Izraelovi za smlouvu věčnou. Pravě: Tobě dám zemi kananejskou za podíl dědictví vašeho.

Ješto jich byl malý počet, malý počet a ještě v ní byli pohostinu. Přecházelí zajisté z národu do národu a z království do království k jinému lidu.

Nedopustil žádnému ublížití jim, ano i krále pro ne trestal, řka: Nedotýkejte se pomazaných mých a prorokům mým nečiňte nic zlého.

Nechť Pán požehná čtení Svého Slova. Poznamenal jsem si několik textů Písma, na něž se možná odvolám.

Sám sebe se ptám, kdo bude příštím prezidentem. Jak víte, je krátce před volbami. Kdo bude pro příští období prezidentem? Co kdybych to věděl? Je jen jeden, který to ví a to je Bůh. Co kdyby mi Bůh zjevil, kdo bude příštím prezidentem a zde ve Phoenixu bych předpověděl, že Deruder bude příštím prezidentem USA, oznámili by to v novinách a já bych trefil hřebík na hlavičku. Bylo by to dokonalé, stalo by se to přesně, jak jsem řekl. K čemu ale by to bylo? K čemu by vůbec byla taková věc dobrá? Noviny by to oznámily a kdyby nějaká osoba něco takového předpověděla a stalo by se to, možná, že by to zveřejnily všechny noviny a časopisy.

Vy víte, že Bůh takové věci nedělá. Bůh nepoužívá Své moci a Svých darů pro bláznovství. Kdokoli má být prezidentem, ten jím bude a vědět to již nyní, by nám neprospělo ani za haléf. Vůbec nic by nám to nepřineslo. Proto Bůh takové věci nedělá.

Kdybych takovou věc předpověděl a ono se to stalo a noviny a týdeníky by toho byly plné, dopomohlo by mi to k moji slávě. Lidé by řekli: „Hleďte, jak velký prorok je přece bratr Branham! Dávno dopředu nám řekl, kdo bude prezidentem.“

Byl bych uctíván, ale Bůh nemá zájem na tom, aby konal věci k oslavení mému či někoho jiného. Jeho zájem je v tom, působit věci k Svému oslavení, něco, co je užitečné.

Jak říká Pavel: „Mluvíte-li v jazycích a není-li vykladače, jaký nám to přinese užitek?“ Jen sami sebe budujeme. To ale není právě to, co chce činit Bůh. Bůh chce oslavit sám Sebe. Musíme hledat nejen své vlastní vzdělání – budování, ale aby ve všem, co konáme, byl oslaven Bůh.

Proto věřím, i kdybych dnes ráno věděl přesně, kdo bude prezidentem a kdy bude zvolen a kolika hlasy a všechny podrobnosti, nepřineslo by to žádný užitek, abych o tom mluvil. Bylo by pro mne lepší, abych o tom pomlčel, i kdybych to věděl. Nesnažil bych se o zveřejnění, neboť k tomu nemám důvod. Stane se to a nám může být jedno, kdo bude prezidentem.

Používá-li Bůh Svých darů, užije jich ke Svému vlastnímu oslavení a budování Svého lidu, Své Církve, Těla Pána Ježíše Krista a k vybudování Svého království. Z toho důvodu On dává Církvi tyto věci, proto dosazuje do své Církve učitele, evangelisty, proroky, pastýře. Oni slouží k budování Církve a ke cti Boží. Prorok tu není k tomu, aby se směšoval se světem a pokoušel se dostat dar jako

Balám, nebo z toho vytloukal kapitál. Je-li prorokem, je to jeho úkol, přinést Církvi zjevení Boží a vzdálit se od věcí tohoto světa. Vše se děje ke cti Boží.

Myslím, že pro nás kazatele je dobré, zůstat věrní svému pověření, vzhledem k věcem, které probíhají ve světě. Bůh nám přikázal zkoušet duchy a rozeznávat je.

Věřím, že je to velká lekce pro dnešní církev, zkoušet ducha každé věci, mít duchovní rozeznání. Myslím, že bychom za žádných okolností neměli někoho posuzovat za základě jeho příslušnosti k nějaké denominaci, nebo podle skupiny s níž se shromažďuje, ať už s metodisty, baptisty, presbyteriány, letničnickými nebo čímkoli oni jsou. Nikdy bychom neměli posuzovat někoho na základě jeho příslušnosti k jeho denominaci. **Měli bychom ho vždy posuzovat podle ducha, kterého má. Vidíte, podle ducha.** Jestli patří k probuzení pozdního nebo raného deště, zda je u vnitřního, vnějšího nebo vůbec žádného deště. Ať je to cokoli, neposuzujeme ho podle toho, ale podle jeho ducha. Máme rozeznávat duchy. Dbejte na to, co má někdo ve svém smýšlení, čeho chce darem, jakkoli velký by i mohl být, dosáhnout.

Chtěl bych dnes ráno tuto věc Církvi přiblížit. Jestliže se nacházíte v různých denominacích, tvoříte dohromady církev živého Boha. Chtěl bych vám objasnit, že vlastně nejsme roztrženi. Jsme rozličně utvořené kameny, ale všechno ke cti Boží.

V současné době slyšíme o darech často. Mnozí lidé posuzují druhé podle daru, který mají. Věřím, že jsou to pravé dary. Věřím, že to, co vidíme, co se děje, jsou Bohem dané dary. Nepoužijeme-li jich ale správným způsobem, jak je to Božím úmyslem, potom způsobíme s dary více škody, nežli bez nich. ***Nedávno jsem řekl na pódiu, že bych v Církvi viděl raději bratrskou lásku, než aby se děla uzdravování nebo něco jiného.*** Vidíte, musíme poznávat, k čemu ty věci jsou.

Nuže, přijde-li nějaký muž s velkým darem, lhostejno, zda patří k naší denominaci nebo nějaké jiné, neposuzujte jej podle denominace, z níž přichází nebo jak se obléká, ale dávejte pozor na to, co tímto darem usiluje dosáhnout, jaký má úmysl. Jestliže by se snažil uplatňovat svůj vliv, aby si tím dělal velké jméno, pak bych měl natolik rozeznání Ducha, abych poznal, že je to převrácené. Lhostejno, jak velký učitel on je. Jak mocný, intelektuální nebo jak působivý je jeho dar, nejde-li mu o budování Těla Kristova, ukázalo by vám vaše vlastní duchovní rozeznání, že je to převrácené. Nehledě na to, jak naprosto správné se to jeví, je to převrácené, neslouží-li to Tělu Kristovu.

Možná, že má velký dar, aby lidi upoutával intelektuální nebo duchovní silou, možná, že se snaží skrze ten dar získat vážnost a udělat si velké jméno,

aby ostatní bratři k němu vzhlíželi jako k velké osobnosti. To by bylo převrácené. Možná, že chce uvést nějakou věc, aby zatlačil do pozadí všechny ostatní, aby jen on a jeho skupina byli vidět. I to je převrácené.

Má-li ale nějaký Boží dar a snaží se budovat Tělo Kristovo. Pak je mi jedno, kam náleží. Nerozeznáváte člověka, rozeznáváte ducha, život, jenž je v tomto muži. To nám přikázal Bůh. Rovněž nám nebylo přikázáno, abychom rozsuzovali skupinu nějakého muže. Byli jsme Bohem nabádáni k tomu, abychom rozeznávali, jaký duch v tom člověku je a co se snaží konat, kam ho duch v jeho životě chce vést. Zjistíme-li, že se snaží vést lidi dohromady – ne je roztrhávat, ale spojovat – a přivést je k Církvi živého Boha ne k denominaci, nýbrž k jednotě, obecenství, k jednotě Ducha, pak je to úplně jedno, zda patří k hnutí raného nebo pozdního deště. Jeho duch i jeho úmysly jsou správné. Duch, který je v něm, ať patří k jakémukoliv hnutí, duch, jenž je v něm, se snaží ukazovat na Golgotu, pryč od sebe sama a pryč ode všeho ostatního. Jeho jedinou snahou je ukazovat jim Golgotu. Nestará se o to, zda bude uznávaný nebo, dokonce ani, zda ho jeho vlastní skupina uznává. Nic proti tomu, zda je metodistou, řím. katolíkem, apod. Ať náleží k jakékoli denominaci.

Co se snaží dělat, co je úmysl jeho srdce? V životě člověka můžete vidět, čím je motivován, zda svojí denominací, sebou samým, světskými věcmi nebo tím, aby si udělal velké jméno a řekl: „To a to jsem předpověděl. Přesně to se stalo.“ Nuže, tu hned poznáváte, že je to převrácené. Snaží-li se o to, co mu dal Bůh, aby to jako učitel, prorok nebo vidoucí zastával ... Novozákonní prorok je kazatel. To všichni víme. Každý kazatel je prorok, prorokuje-li a káže; ne k vlastní cti, aby si udělal velké jméno nebo budoval vlastní denominaci. Měl by patřit k nějakému sboru. Já tu jsem cizí, avšak kazatel by měl mít nějaký sbor. To je pravda. Každý by měl mít nějaký domovský sbor. Musíte mít jedno určité místo, nejen běhat sem a tam, ale mít sbor, do něhož chodíte, který nazýváte svým sborem, místo, kam byste dávali desátky a za nímž stojíte. Zvolte si, ale nepřetrhávejte společenství s druhým proto, že nenáleží k vaší skupině. Hled'te rozeznávejte jeho ducha a podívejte se, zda má tentýž cíl, potom máte spolu obecenství navzájem. Pracujete pro jednu velkou společnou věc a to je věc Kristova. Myslím, že je to naprosto pravda.

Sledujte, proroci Starého zákona měli jen jednu pohnutku, jedno úsilí a to byl Ježíš Kristus. Měli jen jednu věc, na níž byl vybudován Nový zákon: příchod Mesiáše. Nešli a nekonali věci kvůli penězům nebo kvůli slávě. Byli Bohem pomazáni a předpovídali příchod Kristův. Ti muži byli Duchem pomazáni tak, že byli v Duchu a mnohdy předpovídali věci, jakoby se týkali jich samých. Dejte pozor, jak tito muži jednali skrze Ducha Božího.

Vezměme **Mojžíše**, toho velkého proroka. Tento muž neměl žádné vlastní snažení. Byl by mohl být králem Egypta a svět by byl ležel u jeho nohou.

V jeho srdci bylo však povolání za proroka. Odmítl být nazýván synem dcery faraónovy. Rozhodl se raději trpět pronásledování a pohanění Kristovo, tím, že si vážil více nebeských pokladů, než egyptských. Pohrdl slávou tohoto světa, přepychem a věcmi, které poskytují život. Hleděl vzhůru nad to. Byl by tím mohl být.

Veďte nějakého kazatele dnes. Má-li křest Ducha svatého, potom ví, že pokud káže Slovo, zmenšuje se jeho sláva. Bude mít jen malý sbor, nebo bude dokonce stát někde na ulici. On ale ví, že něco hoří v jeho srdci. Vidí příchod Pána. Nestará se o to, má-li velký nebo malý sbor. Je mu jedno, zda má něco k jídlu či zda má dobré ošacení. Jedná se mu jen o jednu věc a to je život, který vyvěrá z jeho nitra. Pokouší se dosáhnout něčeho ke cti Boží. Jedná-li tento muž takto, pak využívá život Boha, Jeho Ducha, který v něm je. Můžete mne sledovat? On Jej využije.

Podívejte se na Mojžíše. V jeho celém životě se rozvíjel Duch Kristův, neboť Kristus byl na něm. Míra Kristova byla v Mojžíšovi. Vidíme, že se narodil v době pronásledování. V tom čase byly děti usmrcovány jako v době Ježíšově. Vidíme, když k tomu došlo, že děti Izraele byly neposlušné vůči Bohu, který se na ně hněval a řekl Mojžíšovi: „Odstup stranou, Já je všechny zahladím a z tebe učiním národ,“ na to se Mojžíš sám vrhl do cesty soudu Božímu a řekl: „Vezmi dříve mne, než vezmeš je.“ Jinými slovy: „Dříve, než budeš moci na ně, musíš kolem mne.“ Přesně to stejné učinil Ježíš Kristus. Bůh by byl všechny hříšníky, tebe i mne, zahladil z tváře země, ale Kristus se sám vrhl do mezery. Bůh to nemohl učinit, ani minout Svého vlastního Syna.

Bůh viděl toho Ducha v Mojžíšovi, jako v soudu ukřižovaného. „Nebudeš moci na ně. Musíš vzít nejdříve mne.“ Vidíte Ducha Božího v Mojžíšovi? Mohl být egyptským faraónem, byl by mohl mít všechn přepych světa, on se ale rozhodl trpět pronásledování a soužení, neboť si cenil více pohanění Kristovo než všechna bohatství Egypta. Vidíte, že se sám vrhl do mezery. Proč? Byl to Bůh v Mojžíšovi, který to učinil. Normálně myslící intelektuální člověk by to nikdy neudělal, šel by lehčí cestou. I přesto že se Mojžíšovo jednání mohlo zdát fanatické, vidíme, že byl pravým prorokem Božím a snažil se něco konat pro království Boží.

Se svým velkým prorockým darem mohl být moudrým mužem, mohl by v Egyptě vystoupit a říci: „Prorokuji vám to a to.“ Prorokováním se mohl stát světoznámým. Nebylo to ale v jeho srdci. Nemohlo to být v jeho srdci.

Vidíte-li někoho s velkým darem, že se pokouší sám sobě zjednat vážnost, pak vám vaše vlastní rozeznání duchů říká, že je to převrácené.

Mojžíš se ale pokoušel konat něco ke cti Pána. Lhostejno, jak to bylo špatné a jak zle to vypadalo, nebo jak mnoho se o tom mluvilo. Duch v Mojžíšovi mu ukazoval přímo na jeho službu, kterou musel vykonat. Ten Duch v něm!

Podívejte se na **Josefa!** Když se narodil Josef, byl milován otcem a nenáviděn bratry. Symbol na Krista. Byl s nimi pokrevně příbuzný, měli stejného otce. Důvod, proč ho jeho bratři nenáviděli bez příčiny byl ten, že ho Bůh určil za proroka; byl to duchovní člověk, vidoucí. Oni ho z toho důvodu nenáviděli. Josef za to ale nemohl, neboť Bůh ho tak učinil.

Povšimněte si Ducha Božího v Josefovi! Hled'te, co dělal! Jednal jako Kristus. Jeho bratři ho nenáviděli, otec ho miloval. Ten rozdíl byl v Duchu. Byl duchovním člověkem. Viděl vidění, vykládal sny. Nekonal to ke své vlastní cti, dělal to, protože v něm bylo něco, totiž Duch Boží. Sám od sebe by tam neodešel, aby byl vhozen do jámy a svému starému otci připravil roky strastí, když byl prodán za 30 stříbrných. Když pak byl vytažen z jámy, stal se pravou rukou faraóna, panovníka té doby. Ve vězení s ním byli číšník a pekař. Jeden byl zatracen a druhý zachráněn, podle jeho předpovědi ve vězení.

Všimli jste si, že když přišel Ježíš, byl milován Svým Otcem. Otec (Jákob) dal Josefovi mnohobarevné roucho (duha smlouvy). Bůh dal Ježíšovi, Svému Synu smlouvu a Jeho bratři, Židé, Ho rovněž nenáviděli bez příčiny. Neměli důvod Ho nenávidět. On byl duchovní, On byl Slovo Boží zjevené. Přišel, aby konal vůli Otce; přišel, aby naplnil Písmo; přišel, aby jim přinesl mír. Oni Mu ale nerozuměli a nenáviděli Ho bezdůvodně. Nevýčkali, aby viděli, co chtěl učinit. Odsoudili Ho, protože s nimi nesouhlasil. Řekli: „ON se povyšuje, dělá ze sebe Boha.“ ON byl Bůh. Bůh byl v Něm. Bible říká, Bůh byl v Kristu. Zjevil se tak světu. Bůh slávy zjevil slávu Boží.

Pohled'te na Mojžíše! On nemohl jinak, než se vrhnout do mezery. Neučinil tak pokrytecky. Udělal to, protože v něm byl Bůh. Josef rovněž nemohl za to, že byl takový, neboť Bůh v něm působil a sám Sebe skrze tohoto muže zjevil. Nekonal to k vlastní cti.

Kdyby jen tito kněží měli duchovní rozeznání, o němž k vám dnes ráno mluvím! Je jedno, co by o Něm svět vyprávěl, byli by to museli poznat, kdyby jen byli hleděli na Jeho Slovo a poznali Jeho úmysl. ON činil vše, aby oslavil Otce. Řekli: „Ó, tento muž je velký Uzdravovatel. ON je mocen konat tyto věci.“ ON ale řekl: „JÁ nemohu konat nic, než to, co Mi Otec ukáže. Ne Já to jsem, kdo koná tyto skutky. Je to Otec, který ve Mně přebývá, který koná tyto skutky.“ ON nevyžadoval žádnou čest. Stejně tak si žádný služebník Boží nečinil pro sebe

nárok na čest. Žádný služebník Boží by neužil daru Božího k tomu, aby se sám vyvýšil, ale jeho úmyslem je, konat něco ke cti Boží.

Z tohoto důvodu vidíte dnes to stejné. Musíte mít rozeznání duchů, abyste viděli, co se nějaká osoba pokouší dělat. Pokoušejí se, aby oslavili Boha nebo chtějí vyvýšit sami sebe?

Nuže, Duch Boží, činný v člověku nechává takového člověka jednat jako Boha. Není divu, že Ježíš řekl: „Nestojí psáno: ‚Vy jste bohové‘, a jestliže nazvali bohy ty, k nimž přišel Duch Boží, jak Mě můžete za to soudit, že jsem řekl, Syn Boží jsem?“ Když vidíte Ducha Božího v Mojžíšovi, vidíte Boha. Mojžíš byl bůh. Josef byl bůh. Proroci byli bohové. (Žalm 82:6 a Jan 10:34). Bible říká, že jimi byli. Byli bohové, protože se cele oddali Duchu Božím a působili k oslavení Božím.

Je-li nějaký člověk tak pomazán Duchem, – nechte si toto vniknout až do srdce, – jestliže je nějaký člověk pomazán Duchem Božím, pak je Bůh v jeho návycích, jeho jednáních a ve všem. Mnohdy ho posuzují nesprávně.

Pohleďte na **Davidu**. Ve 22. Žalmu volá: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“, jakoby to byl on sám, David. „Všichni, kteří na mne hledí, posmívají se mi, otvírají ústa svá a potřásají hlavami.“ Byl pomazán Bohem, tak se vydal Bohu a pomazání bylo na něm v takové míře, že když on toto zvolal skrze Ducha svatého, že kdyby byl někdo u toho, mohl by říci: „Podívejte, myslí si, že se mu někdo posmívá. Proč ho Bůh opustil?“ To nebyl David, byl to Duch, který to skrze Davida zvolal. „Bože Můj, Bože Můj, proč jsi Mne opustil? Mé údy vyschly. Probodly Mé ruce i nohy.“ Byli by mohli říci: „Poslechněte si toho pokrytce. Čí ruce jsou probodeny? Čí nohy jsou probodeny?“ To říkají intelektuálové.

Někdo s rozeznáním Ducha by ale věděl, že to byl Duch Boží, který z něho promlouval. Je-li nějaký člověk pomazán Duchem Božím, má Boží způsob jednání a tento způsob jednání nás nebude nikdy od sebe navzájem odtrhávat. ***Bůh působí tak, že nás shromáždí, neboť jsme jedno v Kristu a Božím úmyslem je, nás spojit, „Milujte jeden druhého!“***

Vidíme tyto velké proroky. Vidíme Ducha činného v nich. Ježíš je nazval bohy. ON řekl, že jsou bohové. Oni měli určitou míru Ducha Božího, ale když přišel Ten Ježíš, Jenž byl Synem Božím. Na Někde byl Duch bez míry a plnost Božství v Někde přebývala tělesně, neboť byl dokonalý vzor. ON byl Bůh slávy, který zjevil slávu Boží lidem. Bůh byl v Někde. Povšimněte si Jeho života. ON byl tématem celého Starého zákona. Všichni ti staří proroci Starého zákona volali – ne sami ze sebe, oni volali pod Duchem Božím, který je nechal jednat takovým

způsobem jako Bůh, že byli nazváni bohy. Potom byla zjevena plnost Ducha v Ježíši Kristu.

Pozorujte Davida, když byl jako král Izraele zbaven trůnu a svým vlastním národem odmítnut, stoupal na horu Olivetskou na severu Jeruzaléma, hleděl na město a plakal, protože byl odmítnut. Co to bylo? Byl to Duch Kristův. O 500 let později seděl na této hoře Ježíš, Syn Davidův, pohlížel na město jako zavržený Král a zvolal: „Jerusaléme, Jerusaléme, jak často jsem chtěl tě shromáždit (vás různé denominace a podobné), jako kvočna shromažďuje svá kuřátka, ale nechťeli jste, Jak často bych to byl udělal.“

Tentýž Duch, který byl v Davidovi a v plnosti zjevený v Kristu, je dnes v Církvi a volá k lidem: „Jak často jsem vás chtěl shromáždit!“ Když vidíte rozdelení, hádky, zlomení bratrského a křesťanského života tím, že je jeden proti druhému, tu Duch Boží ve vašem srdci volá proti tomu. Pravdivý prorok, pravý učitel usiluje uvést Církev v jednotu Ducha, ke sjednocení s Duchem, k poznání Boha; to je jejich snahou, nehledě na to, k jaké denominaci přísluší. ***Máme rozeznání Ducha, abychom rozeznali ducha v člověku a zjistili, zda je to Duch Boží nebo ne.***

Povšimněte si, když On putoval na zemi, chodil sem a tam a konal dobro. Přichází mi na mysl ještě něco jiného. Všimli jste si, co se stalo, když Davida jako krále odmítli? Opustil město a jeden malý benjamínek, který vlastně měl být jeho bratrem a měl být proto smutný, že jej odmítli, přišel, házel na Davida bláto, zahrnul ho nadávkami a překlínal ho ve jménu Pána.

Pozorujte, jak působí Duch Boží a jak duch d'áblův. Vidíte, že on byl zmrzačený. To znázorňuje duchovní zmrzačení dnešních lidí, kteří si dělají blázy z pravého Ducha Božího, jenž se zjevuje v Kristu. Byl to Duch Kristův v Davidovi, který byl jako král odmítnut. Dnes si tropí šaška z těch, kteří Ducha svatého přijali. Pokoušejí se něčeho dosáhnout, sjednotit jako Tělo Kristovo metodisty, presbyteriány, letniční atd. Když ale vidí působení Ducha svatého, říkají: „Ach, to je letniční, pryč s ním ! Zním jednoho, který utekl s manželkou jiného. Jiného jsem viděl opilého. Tento udělal to a tamten něco jiného.“ To je možné, oni sami jsou ale chytrí natolik, aby ukryli své vlastní zločiny. U Davida bylo ale všechno zjevné. Proč? Měl v sobě Ducha Kristova. Vojevůdce se zeptal: „Nemám useknout hlavu tomuto psu, který proklíná mého krále?“

Pohleďte na Ducha Kristova v Davidovi: „Nech ho na pokoji, jestliže mu Bůh nařídil, aby mi spílal.“

Místo toho dnes chceme zdvihat pěsti, bojovat s nimi a utrhnout jim hlavu. „Vyhod'te ho, nepatří k nám.“

„Nech ho na pokoji, Pán mu přikázal, aby mi zlořečil.“

Tento mrzák běžel za Davidem a házel na něj bláto. Tak si dnes počínají v Duchu Kristově. „Jsou to svaté koloběžky, s těmi nic není. Na božském uzdravování nic není. Žádní andělé neexistují. Proroci neexistují. Dny zázraků jsou za námi.“

Házejí špinu. Nechte je ale na pokoji. Neboť když se David opět vrátil k moci, haleluja, vrátil se jako nepopíratelný král Izraele. Nestarejte se, Ježíš, jehož Ducha dnes máme, vykoná Svůj díl a vrátí se ve fyzickém těle při Svém druhém příchodu ve slávě, moci a majestátu.

Potom ten nactiutřač padl na svou tvář a úpěnlivě prosil o milost. „Nech ho na pokoji!“, říká Duch svatý v nás. Nevylučujte jej z obecnství. Mysleme na to, že všechny tyto věci se musí dít. **My musíme činit jedno: jít vpřed.**

Bůh zaslíbil, že všechny věci budou pomáhat k dobrému těm, kteří Boha milují. Podržme si před očima správný cíl a připojme k tomu rozeznávání duchů. Jsme zde, abychom sloužili Bohu, měli obecnství navzájem, odešli odsud ve službě Bohu. Má-li některý člověk nesprávný cíl, co se potom stane?

Zjišťujeme, že v Něm byl Duch Boží. Všichni ti staří proroci mluvili o Něm. Míra ducha, jež v nich byla, nesloužila k jejich vlastní cti., Všichni praví proroci totiž oznamovali Jeho tím, že o Něm mluvili. Vše, co říkali, pak bylo naplněno. To, že se to stalo, dokazuje Ducha Božího přebývajícího v nich. Co to bylo? Bůh mluvil o Sobě samém. Bůh sdělil sám Sebe skrze tyto proroky.

My nemáme hledat vlastní čest. „Kdo bude příštím prezidentem? Kdo jím bude?“ Jestliže vás uhodí přes hlavu a zeptají se: „Řekni, kdo tě uhodil a uvěříme ti.“ To není ono. Stane se to k oslavení Boha. Nestane se to proto, aby z nějakého bratra byl velký muž, aby ho vyzdvihli ze sboru a stal se tak největším mužem ve Phoenixu. Nestane se to proto, aby udělali z Williama Branhama něco velikého. Co se s tím má stát? Neděje se to, aby udělali něco velikého z Orala Robertse nebo Billyho Grahama. Stane se to v srdcích. Chtěli bychom učinit něco pro království Boží. Tím má být oslaven Bůh. **Všechny ty dary a ty věci nedělají jednoho větším než toho druhého; přivádí nás to jen ke spolupráci pro dokončení Těla, přivádí nás to dohromady jako jeden lid, lid Boží.** Jestliže ale vidíte, že jednájí proti tomu, neproklínejte je. Nechte je na pokoji. Někdo tak musí jednat. Vyčkejte, až se vrátí Ježíš v moci.

Vidíme, že každý prorok svými řečmi oslavil Boha a Mesiáše, který měl přijít. Když byli v Duchu, jednali, mluvili a žili tak, jak to činil Mesiáš. Jestliže se to stalo již na druhé straně kříže, to znamená před Jeho příchodem, oč více by po Jeho příchodu měl být činný Duch Mesiášův v Církvi tak, že by byly zjeveny skutky a život Mesiáše. Je to Duch Boží.

Rozeznáváte ducha, zda je od Boha nebo ne. Pozorujte, zda jedná tak, jako On. Jestliže někdo proti vám vystoupí a hází špínu na váš život, ačkoliv víte, že jste neviní a víte, že máte Ducha Božího, nesnažte se od nich odtrhnout. Nejednejte s nimi sprostě. Nezlořečte jim. Jděte prostě kupředu v tom vědomí, že Bůh vás staví do zkoušky, aby viděl, jak na to budete reagovat. ON to přece nějak dělat musí.

Před několika dny jsem se zmínil o jednom cyklistovi z Kanady. Myslím, že to bylo ve sboru bratra Fullera, Všichni si mysleli, že toho mladíka porazí, že je to přece takový slaboch, neboť byl jediným, který neuměl jet bez držení se řídítek.

Mám rád ty, kteří se drží řídítek, pevně se drží obou stran kříže a řeknou: „Nemám nic, co bych přinesl. Chci se držet kříže, Pane. Nemám žádné vzdělání, nemám nic. Nech mě zde pevně se držet a vyhlížet.“

Oni měli urazit určitou trať v pruhu širokém jednu stopu (cca 30 cm), aby získali jízdní kolo za 100 dolarů. Všichni ti hoši uměli jezdit bez držení řídítek do města, aby nakoupili mamince a opět se vrátili, aniž by se vůbec dotkli řídítek. Všichni znervózněli. Nebyli zvyklí držet se řídítek a vyjeli z trati. Tento malý chlapec ale nastoupil na trať, pevně se držel řídítek a jel až do konce. Potom se ho ptali: „Jak jsi to dokázal?“

On odpověděl: „Mohu vám říci, v čem spočívá vaše chyba chlapeci. Všichni umíte jezdit lip než já, ale znervózněli jste, když jste se snažili udržet rovnováhu. Proto jste vyjeli z linie. Já jsem na to vůbec nedával pozor, měl jsem před očima cíl a vydržel jsem.“

To máme udělat my. Nedbejte těch malých věcí: „Udělal jsem to nebo ono?“ ***Mějte před očima cíl a vydržte. Kristus opět přijde. Dávejte pozor na cíl a buďte vytrvalí.*** Nedbejte toho, co se nyní odehrává. Pozorujte, co se stane na konci, až tu stanete a budete muset skládat počet z vašeho života.

David nedbal na toho benjamince, který na něho házel špínu. Byl přece zmračený. Nepřikázal ani zbrojnoši, aby mu srazil hlavu, ale řekl: „Nech ho na pokoji, Bůh mu přikázal, aby mě proklínal. Bůh mu to přikázal, proto ho nech na pokoji.“ David věděl, že se jednoho dne vrátí k moci a pro benjamince přijde jeho čas.

Ano, tak to je. Církev se vítězoslavně pozdvihne. Já jsem byl přece poslán, abych se modlil za Jeho nemocné děti. Víc nemohu dělat. Kdekoli jsou a k jakékoli církvi přísluší, to je jedno. Pokouším se jen modlit za Jeho nemocné děti ve snaze užívat ten dar k Jeho oslavení. Z tohoto důvodu jsem se nikdy nestal někde členem. To je v pořádku. Rád bych, abyste jasně rozuměli mé víře, že Bůh má v každé církvi pravé křesťany, své děti. Nikdy mne nepověřil, abych se tím

zabýval. Byl jsem poslán, abych se modlil za Jeho děti a konal věci, aby byl On oslaven.

Vidíte, že všechno, o čem mluvili Ježíš a proroci, muselo být pravda, neboť to byla moc Boží v nich. Bůh sám mluvil skrze ně o Svém příchodu ke Svému vlastnímu oslavení.

„Kdo bude prezidentem? Kdo bude to neb ono? Budeme mít letos dost deště?“ To není vůbec důležité. Ať se stane něco k oslavení Boha, něco, co dá Církev do pořádku, něco, čím bude Moc Boží působit. Ne udělat sám sobě jméno, ale aby byla zjevena sláva Boží.

Vidíme, že vše, co tito staří proroci o Něm řekli, se naplnilo, neboť On byl obsahem Starého zákona. Po Ježíšovi, Mesiáši, který měl přijít, vyhlížel každý prorok od Adama až po Malachiáše. Každý prorok mluvil o příchodu Pána. Každý z nich se k tomu přičinil svým dílem, neboť byl Bohem pomazán. Nemohl mluvit o ničem jiném.

Přáli bychom si, abychom měli více času o tom mluvit. Pozorujte, všechno, co řekli, se naplnilo. Sledujme přece několik věcí, jež proroci předpověděli. „Panna počne a porodí syna.“ Stalo se to? Jistě. „Jeho jméno bude Immanuel, Kníže pokoje, všemohoucí Bůh, Otec věčnosti.“ Přesně to On byl. „Otec věčnosti.“ „Nikoho nenazývejte otcem, neboť Bůh je vašim Otcem.“

Podívejme se dále. „ON byl zraněn kvůli našim nepravostem, trest byl na Něho vložen, abychom měli pokoj a Jeho ranami jsme byli uzdraveni.“ Muž, který v Pilátově soudní síni Ježíše bičoval, nepoznal, že Písmo předpovědělo, že to tak bude. Neměli rozeznání Ducha, tito kněží, kteří volali: „Pryč s Ním, pryč s Ním!“ Když visel na kříži a zvolal: „Bože Můj, Bože Můj, proč jsi Mne opustil?“, posmívali se Mu. Neměli žádné rozeznání. Neuměli rozeznávat ducha. O tom mluvil David ve 22. Žalmu, že otvírají ústa svá, aniž by věděli, že to učinili. Tak jako si počínal ten benjamínek při Davidovi. Vidíte, on myslel, že David je úplně převrácený, neboť nesouhlasil s tím, jak panoval v království. Nepochopil, že to byl Duch Boží v Davidovi, který tak jednal.

Musíme rozeznávat ducha člověka. Co se pokouší dělat? Co zamýšlí? To není skupina, k níž patří, ať už je ten člověk bílý, černý, žlutý nebo cokoli. Podívejme se, co chce dosáhnout v království Božím. ***I když on má docela jiné myšlenky než my, je to v pořádku, dokud chce něco vykonat pro království Boží.*** Rozeznávejte to v něm. Je-li převrácený, ale upřímný ve svém srdci, nechá ho Bůh v krátkém čase poznat, jak je to správné. Nechte ho na pokoji, sledujte jen to, co se pokouší dělat.

Nuže vidíme, že při umírání na kříži On provolal to, co o Něm předpověděl prorok: „Probdli ruce i nohy Mé.“ Tady se to splnilo. Proroci měli pravdu. Zvolali to, jakoby se to týkalo jich samých, ale na kříži to bylo zjeveno.

„ON byl počten mezi přestupníky.“ Tak se to také stalo. Byl počten mezi přestupníky. Dali Mu hrob mezi bohatými. Tak se to stalo. Byl pochován do hrobu bohatého muže. „Nenechá duše Mé v říši mrtvých, ani nedopustí, aby Můj Svatý viděl porušení.“ Zní to, jako kdyby David měl být tím Svatým. Nebyl to David, byl to Duch Boží v něm, který to volal. Vidíte, zvolal to Duch Boží v člověku. Možná, že někdo řekl: „Poslechněte si toho starého pokrytce!“ On (David) to ale nebyl. Byl to Duch Boží, který z něho volal. Hled'te, Duch Boží zjevuje: „Nenechám Jeho duši v pekle, ani nespátří Můj Svatý porušení.“

Nyní bratři, zatímco jdeme ke konci, dovolu, abych řekl ještě toto. Náš čas pomine. Člověk, o Němž pojednával celý Starý zákon a mluvili o Něm všichni svatí, Duchem svatým pomazaní proroci a všechno, co o Něm pravili, se naplnilo do posledního písmene, tato velká Osoba, zvaná Syn Boží, měla s určitostí být schopna vybudovat novozákonní Církev. Věříte tomu také? ON měl zajisté plán a věděl, jak vybudovat novozákonní Církev.

Jako první bych vás rád upozornil na Matouše 16, kde On sestupuje a praví k učedníkům: „Co praví lidé, kdo že je Syn člověka?“ Oni mu odpovídají: „Někteří říkají, že jsi Eliáš, jiní říkají to nebo ono, někteří se domnívají, že Ty jsi jeden z proroků.“

Zeptal se: „Vy ale, za koho Mne máte?“

Šimon Petr řekl: „**Ty jsi Kristus, Syn Boha živého.**“

ON řekl: „Blahoslavený jsi ty, Šimone, synu Jonášův, neboť tělo a krev ti to nezjevily, ale Můj Otec, který jest v nebesích. A nyní pravím i Já tobě: Ty jsi Petr a na této skále vzdělám Církev Svou a brány pekla ji nepřemohou.“ To On pravil o Církvi. Nyní dejte bedlivý pozor a kdybych měl být převrácený, nechť mi Bůh odpustí a i vy mi odpust'íte.

Katolická církev říká: „Touto skálou byl míněn Petr a na Petrovi postavil On Svou Církev.“ My víme, že je to převrácené. My protestanti s tím nesouhlasíme. Říkáme: „Byl to On sám, na Němž On postavil Svoji Církev, na Sobě samém.“ Avšak budete-li dále sledovat, uvidíte že ani s tím nesouhlasím. To také nebylo ono. **Bylo to totiž duchovní zjevení Sebe samého.** Tělo a krev, to znamená, vy jste se to nenaučili v semináři, jak i dobré mohou být. Nenaučili jste se tomu církevním ustanovením, jak dobré i může být. To je v pořádku, ale tělo a krev ti to nezjevily. Není to intelektuální náčrt, jak se má držet nějaká řeč, jak se má člověk uklonit nebo jak se má zde na zemi chovat. To to není. Nemá to být velká věc.

Je to zjevení Slova Božího. ON byl Slovo. „Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a Bůh byl to Slovo a Slovo to tělo učiněno jest a přebývalo mezi námi.“

To je zjevení Slova Božího. Duch v Petrovi zjevil skrze duchovní zjevení, že On byl zjeven jako Syn Boží. Bůh slávy zjevil slávu Boží. „**Na této skále** – duchovního zjevení Slova – **postavím Svoji Církev.**“ Co to bylo? Jestliže tito proroci byli tak pod pomazáním Božím, že zvolali skrze Ducha svatého: „To je Syn Boží,“ potom může tentýž Duch svatý, na této straně kříže, zjevit totéž. Poznáváte to?

„Tělo a krev“ – nemůžete se to naučit v semináři, v němž získáte tituly. To je v pořádku. Přál bych si, abych nějaký titul měl, ale přesto to není to. Nemusíte ho mít, ačkoli by to bylo dobré. To můžete mít jako přídavek. Musíte-li se ale tohoto přídavku vzdát, ponechte si pak raději *toto* (zjevení). Jestliže *toto* není *to*, ponechám si to přesto. Chtěl bych *toto* (zjevení).

„Tělo a krev ti to nezjevily.“ Nenaučil jsi se tomu vzděláním, nenaučil jsi se to v denominaci. Může to být dobré mít vzdělání nebo náležet k nějaké denominaci. To je jedna část z toho. Lidé se na to ale příliš spoléhají a nedbají na duchovní rozeznání.

„**Tělo a krev ti to nezjevily, ale Můj Otec v nebi. A na této skále postavím Církev Svou a brány pekla ji jnepřemohou!**“ Nebudou schopni jji i přemoci. Z toho vyplývá, že budou proti ní i vystupovat.

Nyní pozorujte, proti čemu jsou brány pekla (proti čemu budou vystupovat). Nejsou proti denominacím. Ty jsou vládou uznávány. To to není. Svět všechny naše denominace uznává. My, jako američtí státní příslušníci máme právo utvořit denominaci, to je dobré, vážíme si toho. Proti tomu ale brány pekla nejsou. **Ony jsou proti duchovnímu zjevení, že Kristus je nyní zde jako tentýž včera, dnes i na věky.** Proti tomu jsou. „Brány pekla budou proti tomu, ale nepřemohou je.“

Tady to máme, duchovní rozeznání. Jedno, kdo to je. Je to můj bratr, dokud má tentýž cíl, jako já. Ať je to prorok, diakon nebo cokoli jiného, ať ho Bůh tím nebo oním způsobem žehná, ať si mnou pohrdá nebo cokoli jiného on činí, je to můj bratr. Pracujeme pro stejnou věc. Působíme pro totéž království. Pracuje na stejném díle jako já. Duchovní rozeznání, duchovní zjevení Boží. Pohleďte sem, chcete-li.

V jednom z posledních večerů jsem někde kázal na téma: „Tak tomu na počátku nebylo.“ Musíme se vrátit k začátku, abychom naše dnešní téma pochopili správně. Na počátku postavil Kain jako intelektuální církev (jak bychom řekli) oltář a přinesl oběť, modlil se, byl upřímný, obětoval dík,

zaplatil desátek a byl ve všem tak nábožný jako Ábel. Ábel ale, (tehdy ještě nebyla Bible) poznal duchovním zjevením, že to nebyly polní plody, které zapříčinily hřích. Oni (Adam a Eva) nejedli jablka. Vidíte, zjevení mu řeklo, že to nebyla jablka a že to nebyly plody, které byly důvodem k vyhnání. Byl to život, odloučení od života. Proto šel, obstaral beránka a obětoval ho namísto sebe skrze víru. To je duchovní zjevení. Amen!

Dostalo se mu zjevení Božího, duchovního zjevení. Nebyly to plody, nebyla to jablka, broskve, švestky nebo hrušky, bylo to odloučení od života a proto šel, aby přinesl něco živého jako oběť místo plodů. Plody můžete jíst, je to dílo vašich rukou. To, co jste sami vykonali. „Půjdu a postavím toto. Učiním toto nebo ono, toto nebo ono podpořím.“ To může být dobré. Postavil oltář stejně, jako ten druhý. Oba postavili oltáře. To bylo dobré. Šlo ale o tu duchovně zjevenou pravdu věci, neboť Duch Boží to zjevil. „Na této skále, skále, na níž zemřel Kristus, skále spasení, skále, na níž zemřel Ábelův beránek.“ Ábel položil svou ruku na tohoto malého beránka, jehož bílá vlna prosákla krví, když mu kamenem prorazil šíji; v té době ještě neměli nože. To ubohé zvíře zemřelo a krev stékala po jeho rukou a prosákla vlnu krví, zatímco bečel.

O čem mluvil? O Beránku Božím, který o 4000 let později bude Svou Církví odmítnut. Nazývali Ho Belzebubem a ďáblem, jak to předpověděli proroci. Oni ale zapřeli proroky. ON řekl: „Jsou jako obílené stěny a zavírají jiným cestu.“ Neměli duchovní rozeznání a nevěděli, že On byl tím Božím Beránkem, musel být a jednat tak, neboť On naplnil Slovo Boží.

V Duchem svatým naplněné Církvi se dnes naplňuje Slovo Boží v těch věcech, jež oni konají. Haleluja! Ve dni letnic řekl Petr: „**Toto je to! Je to pro vás, vaše děti a všechny, kteří ještě daleko jsou, kolikžkoli by jich povolal Pán náš Bůh!**“

Ti stejní inspirovaní proroci řekli, že večerní světlo zaskví, že během doby milosti přijde raný a pozdní dešť. Co je to? Pozdní dešť je na spadnutí a raný dešť již spadl. Obojí přechází jedno do druhého. V raném a pozdním dešti oznámí společně Duch svatý v moci vzkříšení Kristovo. Tady to máte. Překrývá se to navzájem. Milost Boží! ON řekl: „Jak to bylo ve dnech Noé.“ Jeho milost byla shovívavá. I dnes je trpělivá, vzájemně se překrývají. Přináší to oblak ze staré doby s oblakem dnešní doby dohromady. Raný dešť spadl nejdříve. První dešť jsme již měli, nyní se blíží pozdní dešť. Východ a západ se sejdou. Oba deště spadnou ve stejný čas. Božské uzdravování se děje a Anděl Páně zjevuje tajemství srdcí a nechává všechno konat. Vypadá to, jakoby to všechny pravé děti Boží pochopily. Vidíte, Duch dává zjevení. Ježíš řekl, že Církev na tom bude postavena.

Někdo by mohl povstat a říci: „My jsme tady nebo na tom postaveni.“ Pojd'me trochu dále do Slova. Ve Svém posledním příkazu Církvi On řekl: „Jděte do celého světa a zvěstujte evangelium všem národům.“ Do celého světa. Jak daleko to má dosáhnout? Do celého světa! Kolika lidem? Všemu stvoření! „Ten, kdo uvěří a pokřtí se, “ ne církev, ten, je osobní zájmeno, ten, kdo uvěří, jednotlivec.

Jak zmínil David DuPlessis – v království Božím neexistují vnoučata, ale jen děti. Jestliže tvůj otec byl letniční a vy přicházíte sem do sboru jen proto, že sem chodil on, přijal Ducha svatého a tebe přivedl jako vnoučka, potom jsi převrácený. Bůh se musí zjevit tobě samému. Žádný člověk nemůže poznat Ježíše jako Krista podle rozumu. Nikdy nemůžete Ježíše poznat jako Krista, ledaže by jste litovali svých hříchů a činili pokání. Nikdo nemůže Ježíše poznat jako Krista, ledaže by litoval svých hříchů a činil pokání. Nikdo nemůže poznat Ježíše jako Krista jedině, že zjevení Ducha svatého mu to zjeví. **„Na této skále postavím Církev Svou a brány pekla ji nepřemohou.“** To je zjevení. Na tom On postavil Svoji Církev.

Kdo to učinil? Petr? Ne, ne, ne! Kdo to učinil? Kristus řekl: „Zjevení Boží vám přinese Duch svatý. Malou chvíli a Já vás opustím. Ale budu prosit Otce, On vám pošle jiného Utěšitele, ten vám tyto věci připomene.“ Souhlasí to? Co On koná dnes ráno? Co se stane? „ON vám bude předpovídat věci.“ Duch svatý v činnosti v Církvi v posledním čase!

Řeknete: „Haleluja, bratře, to je moje církev.“ Počkej moment! Ježíš řekl v Janovi 13:35: „Po tom poznají všichni, že jste Mými učedníky, budete-li mít lásku jeden ke druhému.“ Jestliže slyšíme tuto Duchem zjevenou pravdu; totiž že na konci přijde království Boží. Pak vidíme, že proroci a také Ježíš o tom mluvili. Potom tentýž Duch svatý říká v našem srdci: „To souhlasí, to souhlasí!“ Co je to? Je to duchovně zjevená pravda. Miluji své bratry, nehleď na to, k jaké církvi náleží, zda patří k hnutí raného, pozdního nebo žádného deště. Pokud jen náleží k Tělu Kristovu a jsou pro Ně činní; ne za nějakým cílem, aby získali sami sobě úctu na zemi, nýbrž pro království Boží a slávu Jeho příchodu, aby Jeho brzký příchod byl zjevný a známý.

Nuže, zatímco budeme končit, myslíme na to: „Na této skále postavím Svou Církev.“ Přesně. U Jana 14:12 říká On: „Kdo věří ve mne, bude činit skutky, které i Já činím.“ Jaké skutky On činil, aby sám Sebe zjevil? Vzpomínáte si na Petra. Již jsme mluvili o Filipovi a o ženě u studny. Tehdy to nešlo k pohanům, ale bylo to předpověděno pro poslední dny. ON řekl: „Jak to bylo za dnů Sodomy, tak bude při příchodu Syna člověka.“ Pro svět, který z toho ničemu nerozumí, je zjevení tajemstvím. Vy ale drazí bratři a sestry, nejste děti tmy ani noci, jste děti světla a chodíte ve světle, tak jako On je ve světle a máte obecenství mezi sebou,

zatímco krev Ježíše Krista, Syna Božího, vás očišťuje od všelikého hříchu. Tady to vidíte, ty služebníky Pána.

U Marka 16 stojí: „Jděte do celého světa.“ Zde vidíme, jakou On postavil Církev. Jeho poslední příkaz zněl: „Jděte do celého světa, kaďte evangelium všemu stvoření. Ten, kdo uvěří a pokřtí se, bude zachráněn. Kdo neuvěří, bude zatracen.“ Pozorujte toto: „Ten, kdo uvěří a pokřtí se.“ ON neřekl, jakým způsobem, ale my se o to přeme. ON řekl: „Kdo uvěří a pokřtí se, bude zachráněn.“ Jak se chce dát pokřtít, je jeho věcí. Jestliže tvé úsilí je o království Boží, potom přijď, bratře. Půjďme kupředu ve stejném duchu. Říkám ti, jsem-li převrácený, vyjde to najevo, jsi-li převrácený ty, i to se ukáže. Naše srdce, naše motivy a naše usilování je pak zaměřeno na království Boží. Tady stojíme a ukazujeme na Golgatu.

Nejedná se o mne nebo o mé nápady. Nemám žádného bratra, který by tak rád jedl třešňový koláč jako já a přesto jsme bratři. Žádný z nich nechodí tak rád jako já na hon a rybařit, ale jsme bratři. Vidíte, co myslím? Mám své vlastní představy, ale přesto zůstáváme bratry, jeho otec je mým otcem, jeho rodina mojí rodinou. Tady to máte. Patriarchové se lišili jeden od druhého, ale měli jednoho otce a to by bylo muselo způsobit spolupráci, ale oni toho nejdůležitějšího odmítli (Josefa), protože byl duchovní.

Chápete to bratři? Vidíte, o čem mluvím? Zatímco končím: „Jděte, do celého světa a kaďte evangelium všemu stvoření. Ten, kdo uvěří a pokřtí se, bude zachráněn. Tato znamená budou provázet ty, kteří uvěří. V Mém jménu budou d'ábly vymítat, budou mluvit v nových jazycích.“ Co to je? Duchovní zjevení. „Budou mluvit v nových jazycích, brát hady a pakli by co jedovatého pili, neuškodí jim to. Na nemocné budou vzkládat ruce a tito se uzdraví.“

Taková měla být Jeho Církev. Proroci to předpověděli, že Ježíš Kristus, Tento velký, postaví takovou Církev. Vidíme, že Jeho Duch sestupuje a předpovídá. Vidíme, že Jeho Duch i dnes ještě koná tyto věci mezi Svým lidem.

Chtěl bych na konci poznamenat ještě toto. Mám zde ještě další tučet textů Písma, ale pro to nyní nemáme čas. Dbejte na to. Každý znovuzrozený prorok Pána, kazatel, učitel nedělní školy, vidoucí, apoštol misionář nebo čímkoli může být, je v srdci pevně stojící, je naplněn a pomazán Duchem Božím, aťsi je jeho úkolem cokoli. Ať je to kázání, učení, evangelizace, vidění nebo cokoli jiného, bude to konat pro království Boží. Jako baptista uznávám vás letniční jako své bratry. Nenáležíte k baptistické církvi. Já jsem do ni náležel. Jediná církev, ke které jsem kdy patřil, byla baptistická církev. To mi ale v cestě nestojí. Vidím, že Duch Boží je s vámi. Vidím, co se snažíte konat. Já jako baptista mám pocit,

že my všichni, ať patříme k jakémukoli letničnímu směru, bychom jako bratři měli poznat, že se všichni snažíme být činní pro stejnou věc. Mějme rozeznání duchů.

Tím, že končím, bych chtěl učinit ještě poslední poznámku. Mnozí mezi vámi jsou nemocní a slabí a mnozí již zesnuli, jsou duchovně mrtví, neboť nemají rozeznání Těla Kristova. Toto nemocné tělo, které my máme! Kéž by nám Bůh pomohl, abychom měli duchovní rozeznání toho zjevení království Božího a lásku Boží ve svých srdcích, jež byla vylita skrze Ducha svatého. Tak že bychom široce rozevřeli náruč a řekli? „Jsme bratři!“ Vidíte, co myslím? Máte-li nějaký malý dar, nepoužívejte ho k tomu, abyste si budovali něco sami pro sebe, ale použijte ho pro království Boží. Pracujte se všemi dohromady v tomto úsilí, abyste vyzdvihli věci Ježíše Krista, neboť Jeho příchod je blízký. Věříte tomu?

Je mi líto, že jsem vás tak dlouho zdržel. Bratr David tu bude zítra ráno, aby vás vyučoval Písmu. Nyní ale na chvíli skloníme hlavy.